

NOČNÍ RECEPČNÍ JOHNIE CARRÉ

mladá fronta

MEMBER FRONTIER

NOČNÍ RECEPČNÍ

NOČNÍ RECEPČNÍ

JOHN Ie CARRÉ

mladá fronta

Přeložila Veronika Volhejnová

THE NIGHT MANAGER

Copyright © 1993 by David Cornwell

Translation © Veronika Volhejnová, 1995, 2017

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo referátů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Cover photo © 2015 AMC Network Entertainment LLC. All Rights Reserved.
© 2015 The Night Manager Limited. All Rights Reserved.

ISBN 978-80-204-4694-7 (pdf)

Poděkování

S vděčností oceňuji pomoc, kterou mi poskytli Jeff Leen z *Miami Herald*, Rudy Maxa, Robbyn Swanová, Jim Webster z Webster Associates, Edward Nowell z Nowell Antiques, Billy Coy z Enronu, Abby Redheadová z ABS, Roger a Anne Harrisovi z Harris's Restaurant v Penzance, Billy Chappie ze St. Buryan i přátelské duše z amerického Zvláštního protidrogového oddělení a z amerického ministerstva financí, které zde z pochopitelných důvodů nemohu uvést jménem. Nebylo by také vhodné jmenovat obchodníky se zbraněmi, kteří mi otevřeli své dveře – na rozdíl od těch, kteří utíkali kilometr daleko, jen mě slyšeli přijíždět –, nebo bývalého britského vojáka v Irsku, který mi dovolil vyplnit jeho paměť. Ředitelství jistého velkého hotelu v Curychu, věrno svým tradicím, trpělivě snášelo slabosti dávného hosta. Scott Griffin mě provázel v Kanadě, Peter Dorman a jeho kolegové v Chicago House v Luxoru mi prokázali mimořádnou laskavost a otevřeli mi oči pro nádheru starého Egypta. Frank Wisner mi ukázal takovou Káhiru, na kterou nikdy nezapomenu. Mnushinovi mi půjčili svůj kousek ráje, Kevin Buckley mi ukazoval správný směr, Dick Koster mi dal klíče k Fabergé, Gerasimos Kanelopoulos mě rozmazloval ve svém knihupectví, Luéz Martinez mi věnoval drahocenný kus kouzla Panamy. Jorge Ritter mi ukázal Colon a ještě mnoho jiného, Barbara Deshotelsová mě vodila po Curaçau. Jestli jsem nedokázal dost využít jejich pohostinnosti a moudrých slov, chyba je ve mně, ne v nich. Ze všech těch lidí, kteří mě cestou povzbuzovali a pomáhali, jsou John Calley a Sandy Leanová skoro příliš blízcí, než abych jim mohl poděkovat, ale bez nich by *Iron Pasha* možná nikdy nevypnul.

1.

Jednoho zasněženého večera roku 1991 opustil Jonathan Pine, anglický noční recepční hotelu Meister Palace v Curychu, svou kancelář za recepcí a zmítán nikdy dříve nepoznanými pocity zaujal postavení v hotelové hale, aby přivítal vzácného pozdního hosta. Právě začala válka v Zálivu. Celý den vyvolávaly zprávy o spojeneckém bombardování, diskrétně předávané úředníky, zděšení na curyšské burze. Hotelové rezervace, které byly každý rok špatné, klesly na kritickou úroveň. Švýcarsko bylo zase jednou ve stavu obležení.

Ale Meister Palace dokázal té výzvě čelit. Meister, jak mu láskyplně říkali taxikáři a stálí hosté, vládl celému Curychu – fyzicky i tradičně – jako rozvážná edwardiánská teta, usazená na vlastním vršku a shlížející na pošetile hektický městský život. Čím víc se toho měnilo v údolí, tím víc zůstával Meister sám sebou, neochvějný ve své úrovni, jako bašta civilizovaného stylu ve světě, který se zjevně pevně rozhodl jít k čertu.

Jonathan zaujal výhodnou pozici v malém výklenku mezi dvěma elegantními hotelovými výkladními skříněmi, které vystavovaly dámskou módu. Adele z Bahnhofstrasse nabízela sobolíšálu na figuríně, která měla jinak na sobě jen zlaté bikinkové kalhotky a korálové náušnice, cenu na požádání sdělí recepce. Pokřik proti používání zvířecích kožešin se sice tou dobou ozýval v Curychu stejně hlasitě jako v jiných západních městech, ale Meister Palace mu nevěnoval nejmenší pozornost. Druhá výloha – od Cézara, rovněž Bahnhofstrasse – se podbízela spíše arabskému vkusu umně naaranžovanou skupinou bohatě vyšíváných rób,

turbanů pošíťých diamanty a luxusních náramkových hodinek s drahokamy, šedesát tisíc franků za kus. Jonathan, z obou stran chráněn těmito kapličkami luxusu, mohl pozorně sledovat otáčivé dveře.

Byl to muž pevný, ale opatrný, s neustálým omluvným, obranným úsměvem. Dokonce i to, že je Angličan, pečlivě tajil. Byl hbitý a v nejlepších letech. Námořník by ho mohl považovat za kolegu podle záměrné úspornosti pohybů, podle toho, jak opatrně kladl nohy, jednu ruku neustále připravenou zachytit se. Krátké vlnité vlasy, mohutné čelo zápasníka. Oči měl překvapivě bledé. Čekali byste u něj něco vyzývavějšího, tmavšího, chmurnějšího.

A toto mírné chování spolu s tělem rváče vytvářelo znepokojující napětí. Nikdo, kdo bydlel v hotelu, si ho s nikým nespletl: ani s Herr Stripplim, bělovlasým hlavním recepčním, ani s některým z těch vybraných mladých Němců Herr Meistera, kteří procházeli hotelem jako bohové na cestě k hvězdné slávě, jež na ně čekala někde jinde. Jako hoteliér byl Jonathan dokonalý. Člověk neuvažoval o tom, kdo byli jeho rodiče nebo jestli poslouchá hudbu či zda má ženu a děti nebo psa. Sledoval dveře upřeným pohledem strážného. V knoflíkové dírce měl karafiát. V noci ho vždycky nosil.

Sněžilo i na tuhle roční dobu hrozně. Po osvětleném nádvoří se hnaly velké vločky v celých vlnách. Hoteloví zřízenci, zburcovaní v očekávání velké a důležité skupiny hostů, dychtivě vyhlíželi do bouře. Tohle Roper nedokáže, myslel si Jonathan. I jestli dovolili jeho letadlu vzlétnout, v tomhle počasí přece nemohlo přistát. Herr Kaspar se musel splést.

Ale Herr Kaspar, hlavní hotelový vrátný, nikdy v životě nic nespletl. Když on zašeptal „Jedou sem hosté“ do sluchátka hotelového telefonu, mohl pouze nenapravitelný optimista doufat, že zákazníkovo letadlo bylo nuceno přistát někde jinde. Kromě toho, proč by se Herr Kaspar v tuhle hodinu osobně obtěžoval do

své lóže, kdyby nešlo o bohatého a štědrého hosta? Frau Loringová Jonathanovi důvěrně sdělila, že bývaly doby, kdy by Herr Kaspar zmrzačil člověka za dva franky a uškrtil za pět. Ale stáří člověka mění. Dnes ho jen ty nejbohatší úlovky dokázaly odvábit od lákadel večerní televize.

Hrozně mě to mrzí, pane Ropere, ale hotel je plně obsazen, přeříkával si Jonathan v poslední zoufalé snaze odvrátit neodvratné. Herr Meister je naprosto zoufalý. Zastupující úřednice udělala neodpuštělnou chybu. Ovšem podařilo se nám zajistit pro vás pokoje v Baur au Lac, a tak dále. Ale ta toužebná myšlenka byla od samého začátku odsouzena k nezdaru. Ani jediný velký hotel v celé Evropě se toho večera nemohl pochlubit víc než padesáti hosty. Nejbohatší lidé na světě se hrdinně zuby nehty drželi pevné země, s jedinou výjimkou: tou byl Richard Onslow Roper, obchodník z Nassau na Bahamách.

Jonathan napjal svaly na pažích a instinktivně zapéroval v kolenou, jako by se chystal na boj. Na nádvoří vjelo auto, podle kapoty mercedes. Paprsky světlometů nebylo pro vířící vločky skoro vidět. Všiml si, jak Herr Kaspar zvedl svou senátorskou hlavu a na napomádované pěšince se mu zalesklo světlo svíce. Ale auto zaparkovalo na druhé straně nádvoří. Taxík, obyčejný městský taxík. Hlava Herr Kaspara, zářící teď akrylovým světlem, se zase sklonila a on se znovu zabral do studia závěrečných cen na burze. Jonathan, kterému se ulevilo, si dovolil slabý vědoucí úsměv. Paruka, ta nesmrtelná paruka: koruna Herr Kaspara v ceně sto čtyřiceti tisíc franků, chloubka každého klasického vrátného ve Švýcarsku. Tellovská paruka Herr Kaspara, jak ji jednou nazvala Frau Loringová; paruka, která si dovolila vzbouřit se proti despotické milionářce Madame Archettiové.

Jonathan si znovu vzpomínal – snad proto, aby soustředil své myšlenky, které se rozbíhaly do tolika různých směrů, či snad proto, že ten příběh měl nějakou skrytou souvislost s jeho

nesnázemi –, jak přesně mu ho vyprávěla hlavní hospodyně Frau Loringová, když mu ve svém podkroví připravovala sýrové fondue. Frau Loringové bylo pětasedmdesát a pocházela z Hamburku. Byla chůvou Herr Meistera a také, jak pravila fáma, milenkou jeho otce. A byla strážkyní té legendy o paruce, jejím živoucím svědkem.

„Madame Archettiová byla tou dobou nejbohatší žena v Evropě, mladý pane Jonathane,“ prohlásila Frau Loringová takovým tónem, jako by byla spala i s Jonathanovým otcem. „Každý hotel na světě ji chtěl ulovit. Ale Meister měla nejradši, dokud Kaspar neuspořádal ten výstup. Potom, no, ještě sem jezdila, ale jen proto, aby ji tu viděli.“

Madame Archettiová zdělila obrovské bohatství Archettiových supermarketů, vysvětlila Frau Loringová. Utrácela úroky ze svého podílu. A když jí bylo padesát a něco, ráda jezdila z jednoho velkého evropského hotelu do druhého v otevřeném anglickém sportovním autě, za sebou dodávku, ve které jel její personál a její šatník. Zнала jménem každého vrátného a každého vrchního od Four Seasons v Hamburku přes Ciprianiho v Benátkách až po Villa d'Este na jezeře Como. Doporučovala jim diety a bylinkové léčby a vykládala jim horoskopy. A dávala jim takové spropitné, že si to ani představit neumíte, tedy pokud se jí zamlouvali.

A právě Herr Kaspar se jí zamlouval vrchovatou měrou, říkala Frau Loringová. Vyjadřovala mu své sympatie dvaceti tisíci švýcarskými franky za jednu svou každoroční návštěvu, nemluvě už o mastičkářských receptech na růst vlasů, magických kamenech, které si měl dávat pod polštář, když ho bral ischias, a o půlkilech nejlepšího kaviáru o Vánocích a různých svátcích, které Herr Kaspar diskrétně zpeněžoval pomocí dohody se známou restaurací ve městě. To všechno za to, že jí zařídil pár lístků do divadla a zamluvil několikrát stůl na večeři, za což si samozřejmě vyinkasoval obvyklou provizi. A také za to, že dával najevo svou

zbožnou oddanost, kterou Madame Archettiová potřebovala k své roli vládkyně nad královstvím služebnictva.

Až do toho dne, kdy si Herr Kaspar koupil tu paruku.

Nebyla to rozhodně ukvapená koupě, vysvětlovala Frau Loringová. Nejdřív koupil půdu v Texasu, díky jednomu petrolejářskému klientovi od Meisterů. Investice se vyplatila a on z ní měl slušný zisk. Teprve pak usoudil, že stejně jako jeho patronka i on už dosáhl toho životního stadia, kdy má právo na to zakrýt pár let věku. Po měsících měření a debat bylo všechno připraveno – zázračná paruka, mistrovské dílo umělecké simulace. K jeho vyzkoušení použil svou pravidelnou dovolenou na ostrově Mykonos a jednoho pondělního zářijového rána se znovu objevil za svým pultem, opálený a o patnáct let mladší – pokud jste se na něj nedívali shora.

A nikdo se taky nedíval, vzpomínala paní Loringová. Nebo pokud ano, nemluvil o tom. Vlastně – bylo to divné, ale bylo to tak – o paruce se nemluvílo vůbec. Ani Frau Loringová, ani André, který tu tehdy byl pianistou, ani Brandt, který byl předchůdcem Maître Berriho v jídelně, ani Herr Meister starší, který jinak bystře sledoval každou změnu vzezření svého personálu. Celý hotel jako by se beze slov dohodl, že se bude také vyhřívat v záři omlazení Herr Kaspara. Frau Loringová sama se rozhodla riskovat své dobré jméno splývavými letními šaty a punčochami se švy v podobě kapradin. A tak to spokojeně šlo až do chvíle, kdy přijela na svůj pravidelný měsíční pobyt Madame Archettiová a její hotelová rodina ji jako obvykle ve vyřízené řadě přivítala ve vestibulu: Frau Loringová, Maître Brandt, André a Herr Meister starší, který se ji chystal osobně uvést do Věžového apartmá.

A za svým pultem Herr Kaspar v paruce.

Madame Archettiová si nejdřív neráčila vůbec všimnout toho přídatku na vzezření svého oblíbence, vzpomínala Frau Loringová. Usmála se na něj, jak přeshuměla kolem, ale byl to úsměv

princezny na prvním bále, určený všem a nikomu. Dovolila Herr Meisterovi polibek na obě tváře, Maître Brandtovi na jednu. Usmála se na Frau Loringovou. Obezřetně objala kolem nevyvinutých ramen pianistu Andrého, který zapředel „madame“. Teprve pak přistoupila k Herr Kasparovi.

„Copak to máme na hlavě, Kaspare?“

„Vlasy, madame.“

„Čí vlasy, Kaspare?“

„Moje,“ odpověděl Herr Kaspar důrazně.

„Sundejte to,“ přikázala Madame Archettiová. „Nebo ode mě už nikdy neuvidíte ani penny.“

„Nemůžu to sundat, madame. Moje vlasy jsou součástí mé osobnosti. Tvoří nedílný celek.“

„Tak ho rozdělte, Kaspare. Ne teď, to je moc složité, ale zítra ráno. Jinak nic. Co pro mě máte v divadle?“

„*Othella*, madame.“

„Podívám se na vás znova zítra ráno. Kdo ho hraje?“

„Leiser, madame. Největší Maur, jakého máme.“

„Uvidíme.“

Příští den ráno, přesně v osm hodin, se Herr Kaspar znovu objevil ve službě, zkřížené klíče, odznak jeho úřadu, se mu leskly v klopě jako válečné medaile. A na hlavě měl triumfálně nasazený symbol své vzpoury. Celé dopoledne se halou nesl nejistý, tlumený šepot. Hoteloví hosté, jako ty slavné freiburské husy, si uvědomovali blížící se výbuch, i když neznali jeho příčinu. V poledne, což byla její obvyklá hodina, se Madame Archettiová vynořila ze svého Věžového apartmá a sestoupila ze schodů zavěšena do svého současného miláčka, slibného mladého kadeřníka z Grazu.

„Ale kdepak je dneska Herr Kaspar?“ zeptala se neurčitě směrem k Herr Kasparovi.

„Je za svým pultem a k vašim službám jako vždycky, madame,“ odpověděl Herr Kaspar hlasem, který těm, kdo ho

slyšeli, zněl jako polnice boje za svobodu. „Má pro vás lístky na *Othella*.“

„Já nevidím žádného Herr Kaspara,“ informovala Madame Archettiová svého průvodce. „Vidím vlasy. Řekněte mu, prosím, že nám v té své skrýši bude chybět.“

„To bylo jeho halali,“ končila ráda Frau Loringová. „Od chvíle, co ta ženská vstoupila do hotelu, nemohl svému osudu uniknout.“

A dneska je moje halali, pomyslel si Jonathan, který se chystal přijmout nejhoršího muže na světě.

Jonathan měl starost o své ruce, které byly jako obvykle neposkvrněné – už od doby, kdy mu ve vojenské škole občas namátkou kontrolovali nehty. Nejdříve je položil na vyšívané švy svých kalhot tak, jak to do něj natloukli na cvičišti. Ale pak, aniž by si toho všiml, je spojil za zády a žmoulal v nich kapesník, protože si byl bolestně vědom, jak se mu potí dlaně.

Pak přenesl své obavy na úsměv a podíval se do zrcadla, aby se ujistil, že nedoznal úhony. Byl to *Úsměv taktního uvítání*, který si nacvičil za ty roky ve své profesi: chápavý, ale opatrně zdrženlivý, protože ze zkušenosti věděl, že hosté, zvláště ti velmi bohatí, mohou být po namáhavé cestě nedůtkliví a že to poslední, o co při příjezdu stojí, je noční recepční, který se na ně šklebí jako šimpanz.

Usoudil, že úsměv je stále připraven. Pocit nevolnosti v žaludku mu neublížil. Jeho motýlek, samozřejmě ručně vázaný, což oceňují lepší hosté, byl potěšitelně nepoškozený. Vlasy, i když se nemohly rovnat vlasům Herr Kaspara, byly jeho vlastní a jako obvykle v nejlepším pořádku.

Je to jiný Roper, říkal si v duchu. *Celá ta věc je naprosté nedorozumění. Nemá to s ním vůbec nic společného. Jsou dva, oba obchodníci, oba žijí v Nassau.* Ale tímhle kruhem Jonathan proskakoval tam a zpátky už od půl šesté, kdy dorazil do služby, v kanceláři

bezmyšlenkovitě vzal do ruky seznam večerních příjezdů, který mu připravil Herr Strippli, a uviděl na něm jméno Roper, jež na něj křičelo velkým počítačovým písmem.

Roper R. O., šestnáct lidí, přiletí z Athén soukromým letadlem, očekáván v 21.30 hod. – a za tím hysterická poznámka Herr Strippliho: „VVIP!“ – Výjimečně velmi důležitá osoba! Jonathan si na počítači vyvolal další údaje: Roper R. O., za jménem poznámka OBG, což byl hotelový kód pro bodyguarda, osobního strážce. To O znamenalo oficiální a oficiální znamenalo takový, který má od švýcarských federálních úřadů povolení nosit zbraň. Roper, OBG, obchodní adresa Ironbrand Land, Společnost pro těžbu rud a drahých kovů v Nassau, domácí adresa jen číslo poštovního boxu v Nassau, úvěr u curyšské banky XY. Kolik je na světě Roperů s iniciálou R. a firmou jménem Ironbrand? Kolik náhod má pánbůh ještě schovaných v rukávu?

„Co to vlastně je zač, ten Roper R. O.?“ zeptal se Jonathan Herr Strippliho německy, zatímco se tvářil, že se zabývá něčím docela jiným.

„Je Brit, jako vy.“

Herr Strippli měl ten nemožný zvyk odpovídat anglicky, i když Jonathanova němčina byla lepší.

„Jak to, jako já? Bydlí v Nassau, obchoduje s drahými kovy, banku má ve Švýcarsku, tak co máme společného?“ Po těch měsících, co spolu úzce spolupracovali, byly jejich hádky už skoro manželsky malicherné.

„Pan Roper je opravdu velice významný host,“ odpověděl Strippli svým pomalým zpěvavým způsobem, zatímco si dopínal kožený kabát a chystal se vyjít do chumelenice. „Mezi soukromými zákazníky je číslo pět, pokud jde o částky, které utrácí, a vůbec první mezi Angličany. Když tu ta jeho parta byla minule, dělalo to v průměru jednadvacet tisíc sedm set švýcarských franků za den *plus* služby.“

Jonathan zaslechl čvachtavé ropotání mopedu Herr Strippliho, který bez ohledu na sníh poskakoval dolů ze svahu k své matce. Chvilí seděl u stolu, hlavu složenou v drobných dlaních jako člověk, který čeká nálet. Klid, říkal si, Roper si dal na čas, ty můžeš udělat totéž. Znova se tedy zvedl a s vyrovnaným výrazem člověka, který si dává na čas, se začal věnovat dopisům, jež mu ležely na stole. Výrobce textilu ze Stuttgartu má námitky k účtu za vánoční večírek. Jonathan napsal jedovatou odpověď a připravil ji k podpisu Herr Meisterovi. Reklamní společnost z Nigérie se dotazuje na možnost uspořádání konference. Jonathan s politováním odpověděl, že je všechno obsazeno.

Krásná a vznešená francouzská dívka jménem Sybille, která bydlela v hotelu se svou matkou, si zase už stěžuje, jak s ní zacházel. „Berete mě plachtit. Chodíme v horách. Máme krásné dny. Jste tak velmi anglický, že nemůžeme být také víc než přátelé? Podíváte se na mě, vidím na vaší tváři stín, jsem vám odporná.“

Jonathan pocítil potřebu nějakého pohybu. Vydal se tedy na obhlídku stavebních prací v severním křídle, kde Herr Meister budoval grillbar ze starého borového dřeva zachráněného ze střechy jedné k záhubě odsouzené místní pamětihodnosti. Nikdo nevěděl, proč Herr Meister chce mít grillbar, a nikdo se nedokázal upamatovat, kdy s tím začal. Očíslované dřevěné panely byly naskládány v řadách u nepotřebné zdi. Jonathan ucítil jejich pižmový pach a vzpomněl si na Sophiiny vlasy té noci, kdy vešla do jeho kanceláře v hotelu Královna Nefertiti v Káhiře a voněla po vanilce.

Za tu vzpomínku nemohly stavební práce Herr Meistera. Od té chvíle, co v půl šesté odpoledne zaslechl Roperovo jméno, byl Jonathan na cestě do Káhiry.

Zahlédl ji mnohokrát, ale nikdy s ní nemluvil: tmavovlasá čtyřicetiletá kráska vláčných pohybů, vzpřímená, elegantní a odtazitá.

Všiml si jí, když podnikala výpravu po butikách hotelu Nefertiti nebo když před ní svalnatý šofér otevíral dvířka kaštanového rolls-royce. Když se procházela po chodbách, plnil šofér zároveň roli jejího osobního strážce – vždycky se tyčil někde za ní, ruce složené před rozkrokem. Když si dávala *menthe frappé* v restauraci Le Pavillon, francouzské noviny na dosah ruky a tmavé brýle vysunuté vzhůru do vlasů, jak nosívaly své ochranné brýle řidiči, seděl šofér u vedlejšího stolu a upíjel sodovku. Personál jí říkal madame Sophie, a madame Sophie patřila Freddiemu Hamidovi, a Freddie byl nejmladší ze tří ošklivých bratrů Hamidových, kteří dohromady vlastnili pěkný kus Káhiry, včetně hotelu Královna Nefertiti. Freddiemu bylo pětadvacet a jeho zatím nejslavnějším úspěchem bylo, že dokázal prohrát v bakaratu půl milionu dolarů za deset minut.

„Vy jste pan Pine,“ řekla s francouzským přízvukem a zlehka se opřela o křeslo proti jeho stolu. Pak zaklonila hlavu a zešikma si ho prohlížela: „Květ Anglie.“

Byly tři ráno. Měla na sobě hedvábný kalhotový kostým a na krku topasový amulet. Možná je opilá, řekl si Jonathan v duchu, radši buď opatrný.

„Děkuji,“ odpověděl mile. „To už mi hodně dlouho nikdo neřekl. Co pro vás mohu udělat?“

Ale když kolem ní diskrétně začíchal, ucítil jen její vlasy. A zvláštní na nich bylo, že i když byly černé, voněly blond: vanilkově a teple.

„A já jsem Madame Sophie z apartmá 3,“ pokračovala, jako by se mu chtěla připomenout. „Často jsem vás viděla, pane Pine. Hodně často. Máte pevný pohled.“

Na prstech měla starožitné prsteny. Trsy mléčných diamantů zasazených v bledém zlatě.

„A já jsem zase viděl vás,“ odpověděl s vždy pohotovým úsměvem.

„Vy také chodíte *plachtit*,“ řekla, jako by ho obviňovala z nějaké zábavné úchylky. „Můj ochránce mě minulou neděli vzal do káhirského jachtklubu. Vaše loď se vracela, když jsme pili šampaňské koktejly. Freddie vás poznal a mával na vás, ale vy jste měl moc práce s tím svým námořnictvím, než abyste se s námi zdržoval.“

„Asi jsme se báli, že narazíme do mola,“ odpověděl Jonathan. Vzpomněl si na rozjařenou skupinu bohatých Egyptanů, kteří do sebe lili šampaňské na verandě klubu.

„Byla to krásná modrá loď s anglickou vlajkou. Je vaše? Vypadala tak královsky.“

„Proboha, ne! Ta patří tajemníkovi.“

„Jakému tajemníkovi?“

„Druhému muži na britském vyslanectví.“

„Vypadal tak mladý. A vy také. Bylo to ohromně působivé. Vždycky jsem si myslela, že lidé, kteří pracují v noci, jsou nezdraví. Kdy vlastně spíte?“

„Měl jsem volný víkend,“ odpověděl pohotově Jonathan, protože v takhle časném stadiu vzájemných vztahů neměl nejmenší chuť debatovat o svých zvycích, pokud jde o spaní.

„Vždycky chodíte *plachtit*, když máte volný víkend?“

„Když mě někdo pozve.“

„Co ještě děláte o volných víkendech?“

„Trochu hraju tenis. Občas běhám. Pečuju o svou nesmrtelnou duši.“

„A je nesmrtelná?“

„Doufám.“

„A věříte v to?“

„Když jsem šťastný, tak ano.“

„A když jste nešťastný, tak o tom pochybujete. Není divu, že je Bůh tak vrtošivý. Proč by měl On být stálý, když my jsme tak malověrní?“

Prísně se zamračila na své zlaté sandály, jako kdyby také zhřešily. Jonathan uvažoval o tom, jestli přece jen není vlastně strážlivá

a jen se neřídí jiným rytmem než svět kolem ní. Nebo se možná trochu přiživuje na Freddieho drogách, napadlo ho: říkalo se totiž, že Hamidové obchodují s libanonským hašišem.

„Jezdíte na koni?“ zeptala se.

„Bohužel ne.“

„Freddie má koně.“

„Slyšel jsem.“

„Araby. Nádherné araby. Lidé, kteří chovají arabské koně, jsou mezinárodní elita, víte to?“

„Slyšel jsem to.“

Na chvíli se odmlčela a zamyslela se. Jonathan toho využil: „Můžu pro vás něco udělat, madame Sophie?“

„A ten tajemník, ten pan –“

„Ogilvey.“

„Sir Nějak Ogilvey?“

„Jen pan.“

„Je to váš přítel?“

„Chodíme spolu plachtit.“

„Jste spolužáci?“

„Ne, do takových škol jako on jsem já nechodil.“

„Ale patříte ke stejné třídě nebo jak se to říká? Třeba nepěstujete arabské koně, ale oba jste – no, panebože, jak je ten správný výraz? – oba jste gentlemani?“

„Pan Ogilvey a já spolu chodíme plachtit,“ odpověděl s nejvyhýbavějším úsměvem.

„Freddie má taky jachtu. Plovoucí bordello. Tak se jim říká, ne?“

„Určitě ne.“

„Určitě *ano*.“

Znova se odmlčela, natáhla ruku ověšenou stříbrem a chvíli zkoumala spodní část náramků na svém zápěstí. „Ráda bych šálek kávy, prosím, pane Pine. Egyptské. Pak vás požádám o laskavost.“

Noční číšník Mahmúd donesl kávu v měděné konvici a obřadně nalil dva šálky. Jonathan si vzpomněl, že než se objevil Freddie, patřila bohatému Arménovi a ještě předtím jistému Řekovi z Alexandrie, který měl po celém toku Nilu řadu pochybných koncesí. Freddie ji obléhal, bombardoval ji kyticemi orchidejí v nejnečekanějších okamžicích, přespával ve svém ferrari před jejím bytem. Bulvární plátky tiskly všechno, co si troufly. Armén opustil město.

Pokusila se zapálit si cigaretu, ale chvěly se jí ruce. Zapálil jí sám. Zavřela oči a zhluboka vdechla kouř. Na krku se jí objevily vrásky. A Freddiemu Hamidovi je pětadvacet, pomyslel si Jonathan. Položil zapalovač na stůl.

„Já jsem také Britka, pane Pine,“ řekla, jako by to byla společná žalost. „Když jsem byla mladá a bezcharakterní, vzala jsem si jednoho vašeho krajana kvůli pasu. Ukázalo se, že mě hluboce miloval. Byl ohromně čestný. Není nic lepšího než dobrý Angličan a nic horšího než špatný. Pozorovala jsem vás. Myslím, že vy jste ten dobrý. Pane Pine, znáte pana Ropera?“

„Bohužel ne.“

„Ale musíte ho přece znát. Je slavný. Je krásný. Padesátiletý Apollo. Chová koně, přesně jako Freddie. Dokonce uvažují o tom, že si spolu otevřou chovnou farmu. Pan Richard Onslow Roper, jeden z vašich největších mezinárodních podnikatelů. Neříkejte mi, že ho neznáte.“

„To jméno mi nic neříká, je mi líto.“

„Ale Dicky Roper je v Káhiře každou chvíli, dělá tu spoustu obchodů! Je Angličan jako vy, velmi okouzlující, bohatý, milý a přesvědčivý. Pro nás prosté Araby skoro až příliš přesvědčivý. Vlastní nádhernou motorovou jachtu, *dvakrát* tak velkou, jako je ta Freddieho! Jak je možné, že ho neznáte, když jste taky námořník? Samozřejmě že ho znáte. Jen se přetváříte, já to vidím.“

„Jestli má tak báječnou motorovou jachtu, nemusí se asi zdržovat s hotely. Nečtu dost často noviny. Nemám přehled. Je mi líto.“

Ale Madame Sophii to líto nebylo. Uklidnilo ji to. Ulehčení se jí zračilo v tváři, která se vyjasnila. Rozhodným gestem sáhla do kabelky.

„Ráda bych, abyste mi okopíroval nějaké osobní dokumenty, prosím.“

„Přímo naproti přes chodbu máme administrativní kancelář, která takové služby poskytuje, Madame Sophie,“ řekl Jonathan. „V noci tam obvykle bývá pan Ahmadi.“ Sáhl po telefonu, ale její hlas ho zastavil.

„Jsou to důvěrné dokumenty, pane Pine.“

„Jsem si jist, že pan Ahmadi je naprosto spolehlivý.“

„Děkuji, ale já bych raději použila vašich služeb,“ odsekla a pohledla na kopírku, která stála v rohu. A on pochopil, že si jí všimla při svých cestách halou stejně tak, jako si všimla jeho. Z kabelky vytáhla hromádku bílých papírů, stočených, ale nepřeložených. Posunula je přes stůl k němu.

„Tohle je bohužel velice *malá* kopírka, Madame Sophie,“ varoval ji Jonathan a vstal. „Budete je do ní muset vkládat ručně. Když dovolíte, ukážu vám, jak se to dělá, a pak vás nechám o samotě.“

„Budeme je tam vkládat spolu, prosím,“ řekla a v jejím hlase byla slyšet napjatá narážka.

„Ale jestli jsou ty dokumenty důvěrné –“

„Prosím, musíte mi pomoci. Já jsem na techniku úplně neschopná. A nejsem ve své kůži.“ Vzala z popelníku cigaretu a zatáhla z ní. Její doširoka otevřené oči jako by se děsily toho, co dělá. „Udělejte to, prosím,“ přikázala mu.

Tak to udělal.

Zapnul přístroj, vložil do něj dokumenty – bylo jich osmnáct – a jak se znova vynořovaly, přelétl každý z nich očima. Nedělal to s nějakým vědomým úsilím. Také se nijak nesnažil to nedělat. Jeho průzkumnické schopnosti ho nikdy neopouštěly.